
Několik úvah o událostech, které v současnosti otřásají Irákem

„Náš nepřítel je v naší vlastní zemi. Je to naše buržoazie.“

Karl Liebknecht, 1915

Už dva roky rozhodně není nouze o analýzy událostí v Iráku. Vše bylo řečeno, napsáno, probráno a uveřejněno. Tisíce stránek nám vysvětlovaly rozpory uvnitř americké vlády, mezi párem Chirac-Schröder a jejich milencem Bushem, konkurenci mezi naftařskou společností Halliburton a francouzskou Total-Elf-Fina. Vyprávěly nám o americkém impériu a jeho strategických zájmech, o konfrontaci mezi USA a Čínou, mezi dolarem a eurem, o zemním plynu, ropě, o lukrativní operaci, kterou je obnova Iráku, o prodeji válečných zbraní atd. Je však třeba dodat, že tato přemíra slov, veškerá tato propaganda, pouze odhaluje děsivost slepé uličky, v níž se dnes nachází proletariát (a jeho předvoje) – zabřednul do bažin buržoazních analýz. To hlavní nám totiž zůstává skryto – zastíněný, opomíjený, zastřený a maskovaný fakt, že konfrontace mezi proletariátem a buržoazií bylo odepsána. Posiluje se tak dominantní diskurs charakterizovaný ideologií ohlašující konec dějin (třídních bojů) a zachování kapitalismu, který by buržoazie ráda viděla jako věčný a narušovaný pouze tu a tam konfrontacemi mezi různými frakcemi majitelů výrobních prostředků.

Naše východisko je radikálně odlišné. Jakožto komunisté neanalyzujeme události jen proto, abychom jim rozuměli, nýbrž abychom měnili realitu, abychom ji zcela rozrušili a na společnost bídy, války a hladomoru připíchli slovo KONEC. Trávit čas popisováním mukou této antropofágní společnosti znamená libovat si v neobyčejně pasivní úloze a změnit se v laboranta, který raději praktikuje biologii kapitálu, než by se podílel na jeho usmrcení, pohřbu a brutálním konci. Vycházet z hlediska, které nám připadne nejsamozřejmější a nejzásadnější, z analýzy zničení toho, co nás každodenně ničí jakožto proletáře, znamená rozhodně se postavit do srdce událostí probíhajících v Iráku, a to jako aktivní součást těchto událostí, jako aktivní síla, jako předvoj. Na tom trváme, i když dnes zní toto slovo děsivě a často je chápáno ve svém leninistickém pojetí.

Před třemi lety vtrhly angloamerické jednotky do Afghánistánu ve jménu „boje proti terorismu“ a pak přišla řada na Irák. Za celou tu dobu jsme si však nikde nemohli přečíst

slova, která by vysvětlovala stěžejní otázku: kam se ve všem tom zmatku poděl proletariát? Co dělá? Před jakými stojí alternativami při své snaze o dosažení autonomie na všech buržoazních silách a o jejich zničení? Právě o těchto otázkách bychom dnes měli diskutovat – my, tj. těch pár skupinek proletářů, kteří se snaží udržet prapor sociální revoluce vztyčený, navzdory značným překážkám a hnusné atmosféře sociálního smíru. Místo toho ale většina lidí, či snad všichni, dál zabředá do zjišťování, zda je nejdůležitější ten či onen rozpor uvnitř buržoazie. A to ještě nebereme v úvahu to nejhorší: neschopnost spousty proletářů vidět v těchto událostech boj našich třídních bratrů. K nechutné lhostejnosti vůči tomuto novému masakrování proletářů se následně přidává europocentrismus se svým rasismem. Kolik diskusí připomínajících sociologii se soustředí na otázku, zda v Iráku existuje alespoň stín proletáře? Příliš rychle se tak zapomíná na jedinečnost kapitalistického výrobního způsobu, na jeho celosvětový charakter, který dnes trvá již více než pět století. Analýzu této skutečnosti jsme již v naší revue měli příležitost několikrát rozvinout a vyvrácíme v ní všechny divoké představy jako třeba, že v Afghánistánu by USA chtěly rozvinout kapitalistický způsob výroby a z toho důvodu do něj vtrhly. Podobně některé ideologie tvrdí, že v těchto oblastech existuje pouze souhrn kmenů a specifických výrobních způsobů, jako je třeba feudalismus, ale nikoli proletariát. Tyto argumenty – které jsme při několika příležitostech zaslechli a které brání jakékoli skutečné diskusi o reálných potřebách naší třídy i nalezení odpovědí – žalostně směšují bezprostřední způsoby výroby, které jsou často dědictvím starých předkapitalistických struktur (jež si podržely něco za své staré podoby), aniž by vnímaly, do jaké míry jsou všechny vstřebány kapitalistickým výrobním způsobem.

Zapomínat, že kapitalismus je jedinečným způsobem výroby, kterému se podařilo sjednotit všechny ostatní výrobní způsoby v dějinách lidstva, znamená prokazovat náramnou službu všem těm sociálně demokratickým ideologiím, ideologiím, které včera i dnes podrývají proletářský tábor a často jej uvrhují do falešných odpovědí. Příkladem je podporování národně osvobozeneckých bojů či u těch největších idiotů běžný antiamerikanismus. Když třeba ATTAC, Le Monde Diplomatique nebo José Bové zjistí teprve v roce 2004, že kapitalismus je globální, je to výsměch naší třídě, její historii a rozchodům se starým světem, k nimž doposud přistoupila. Již roku 1867 (zdůrazňujeme: roku 1867!) napsal Marx ve IV. kapitole prvního svazku Kapitálu: „Zbožní oběh je východiskem kapitálu. Historickými předpoklady jeho vzniku jsou zbožní výroba a rozvinutý oběh zboží, obchod. Světový obchod a světový trh zahajují v 16. století novodobé dějiny kapitálu.“ Bez komentáře.

Soudruzi, opusťme tuto ideologickou bažinu buržoazních analýz, vraťme se znovu na cestu sociální revoluce a uvažujme nad otázkami, které naše třída musí vyřešit. Sestupme z ideologických balkónů falešného vědění a vraťme se na své místo v třídních bojích, abychom mohli události odehrávající se v Iráku nazírat bez zkreslujících brýlí, jimiž nás na ně nutí pohlížet tato rozkládající se společnost. Jestliže chceme dějiny postavit z hlavy na nohy, musíme rychle zaujmout postoj k dění v této oblasti tak bohaté na boje, tj. na Středním východě.

Navzdory celé té propagandě vedené snahou utopit naše boje v zapomnění, musíme zdůraznit, že Střední a Blízký východ již po desítky let představují skutečný sociální sud střelného prachu. Jedním z hlavních kritérií intervence veškeré buržoazie v tomto regionu nepochybně zůstává nutnost stabilizovat tuto zeměpisnou oblast, kterou pravidelně otrásají velmi důležité sociální nepokoje. Aniž bychom se museli vracet v čase příliš daleko, můžeme definovat cyklus boje začínající v sedmdesátých letech, přičemž jedním z jeho vrcholů byl rok 1979, kdy všeobecné proletářské povstání v Íránu zčistajasna smetlo čtvrtou nejlepší armádu na světě a íránského Šáha i s jeho strašlivými tajnými službami. Místní buržoazii se toto povstání

velmi obtížně zastavovalo, byť se během několika měsíců obracela k nejrůznějším kandidátům na trůn. Nakonec, aby zlomila toto mocné bojové hnutí, musela povolát radikální frakci sociální demokracie převlečenou do místních barev a ajatolláhova turbanu. Toto dílo zkázy měla dokončit válka, kterou zahájil Irák a podporovaly ji všechny buržoazní frakce planety (počínaje SSSR, přes Francii až po USA a dokonce i Izrael), přičemž napomáhala ajatolláhům v jejich nechutném kontrarevolučním úsilí a místní proletáře verbovala na obranu vlasti, islamismu či dokonce panarabství. Stručně řečeno, takto se sjednocují buržoové na celém světě, takto se spojují všechny frakce, aby čelily jedině noční můře, která je neustále pronásleduje – sociální revoluci, svržení jejich mrtvolného systému.

Právě během takových událostí – jako třeba den po pařížském povstání v březnu 1871 nebo po tom ruském v říjnu 1917 – můžeme hovořit o zhmotnění procesu, kterým se generuje skutečný celosvětový stát kapitálu slučující všechny frakce buržoazie. Frakce, jež brání obecné zájmy systému – jeho reprodukci na stále širším základě – a soustředí se k jednomu gravitačnímu bodu, aby se tu či onde chopily stávajících státem kontrolovaných struktur. Když sociální revoluce vši silou zabuší na dveře dějin, veškeré frakce vykořisťovatelů zapomenou (samozřejmě, že jen na chvíli) na své okamžité zájmy a postaví se na stranu té frakce, která je lépe schopná bránit kapitalismus před útoky proletariátu. Tento proces, tento pohyb neustálého znovupotvrzování monopolu na třídní násilí, frakčních bojů a všeobecného sjednocování tváří v tvář historickému nepříteli, můžeme rozhodně označit za celosvětový stát. V každém dotyčném období se celosvětový stát definuje stále silněji a pokaždé se stále jasněji projevuje organizace kapitálu coby výlučné panující moci, coby vykořisťovatelské síly, která k zajištění světového společenského uspořádání vyžaduje stále divočejší stupeň monopolizace násilí v rukou buržoazie a konkrétně její nejmocnější frakce. Jakožto celosvětový stát se kapitál děsí permanentní katastrofy, kterou plodí, protože ta nevyhnutelně vyvolává násilné, ozbrojené a nekontrolovatelné reakce. Aby si udržel své panství, musí tyto reakce naprosto nutně porazit. V takových případech se ukazuje, že lze těžko uvažovat v termínech národního státu – proces, který vede rozhodněji buržoazní frakci k obnově pořádku v sociálně neklidném regionu, často překračuje běžně přiznávané buržoazní rozdíly mezi státy. Lze tedy tvrdit, že se dnes v rámci USA, ale i jejich struktur, jako je třeba ministerstvo zahraničí, Pentagon, CIA, Letectvo USA, Armáda USA, prosazuje buržoazní frakce, která je odhodlanější než jiné hrát úlohu celosvětového policajta, a to za podpory celých dalších frakcí, včetně těch, jimž konkuruje. Za iránsko-irácké války celé frakce – i ty, které se ještě včera prohlašovaly za nepřátele a navzdory existenci dvou bloků – odsunuly na chvíli své spory, aby společně čelily proletariátu, který – a na to nezapomínejme – právě svrhnul jednu z nejmocnějších vlád planety, Šáhův režim.

Deset let, po které trval tento bezejmenný masakr, se podobaly masakrování lidí v letech 1914-1918 a nevyhnutelně musely zplodit svůj protiklad. Dezerce, odmítání bojovat, stávky a vzpoury se šířily jako společenská epidemie tlačící proletáře v uniformách ke sjednocování a sbratřování, aby tak mohli čelit oběma armádám. Právě k tomu došlo v bažinách kolem poloostrova Fao v oblasti Basry, ale také v horách na severovýchodě Iráku v okolí Halabdzhy. Buržoazie odpověděla na odmítnutí proletářů obětovat se pro cizí zájmy přiměřeným způsobem: represemi, vězněním, střílením, únosy a chemickými nálety (1). Právě tím totiž musel tento umírající svět počastovat ty, kdo se již nechtěli podřizovat jeho kanibalským potřebám. Tato situace nemohla trvat věčně. K pacifikování proletářů z obou stran hranice byl nezbytný mír mezi oběma válčícími stranami, i když se pak epicentrum hnutí nespokojenosti přesunulo z Íránu do Iráku. Tam režim Saddáma Husajna s obtížemi potlačoval vztek, jenž se vzedmul proti němu i proti obětem, které odporná vlast žádala od krvácejících proletářů. Rychle se našlo řešení, jak tomuto vzteku zabránit, aby se přelil v sociální konfrontaci.

Premíra bídy a zášti se měla obrátit proti jednomu z bohatých susedů Iráku a strádající měli svoji nenávisť vůči buržoazii a její válce uspokojit jako žoldáci drancující bohatý Kuvajt. Co následovalo, již víme. Irácká invaze do emirátu s požehnáním amerického státu, který se zároveň chystal umravnit proletariát a sestavoval největší světovou koalici, jaká se kdy od II. světové války zorganizovala. Taková byla cena za obnovu pořádku v tomto regionu. Záměrem číslo jedna buržoazní frakce, která koalici vedla, bylo jednou provždy skoncovat s těmi proletáři, kteří se už příliš dlouho stavěli se zbraněmi v ruce proti autoritě vykořisťovatelů. Druhým záměrem bylo zbavit se Saddáma Husajna a jeho frakce neschopné sama se tohoto úkolu plně chopit. Přestože měla 500 000 po zuby ozbrojených válečníků a velkou námořní i leteckou sílu, koalice se nedokázala zmocnit Bagdádu. Proletáři se opět vydali svou třídní cestou a obrátili zbraň proti vlastním důstojníkům. Basra, Bagdád, Sulejmánie a další města se vzbuřila proti buržoazii. Objevily se „šóry“, nebo-li rady, orgány sebeorganizace naší třídy, které obrátily vniveč všechny sny a válečné plány koalice. Protože toto všeobecné povstání nedokázala potlačit, nechala na severu špinavou práci na kurdských nacionalistech a na Saddámovi Husajnovi ve zbytku Iráku. Koalice dala Republikánským gardám – které zázrakem zůstaly ušetřeny leteckých náletů – volnou ruku k rozpoutání nového vraždění povstálých proletářů.

V dějinách třídních bojů ale neexistují náhody ani zázraky. Jestliže koaliční letouny neshodily tuny svých smrtících bomb na tyto armádní jednotky specializující se na udržování buržoazního společenského řádu, bylo tomu tak, protože koalice věděla, že v případě masivní rebelie by mohly být potřebné. A všeobecné povstání potvrdilo, že se nemýlila: Republikánské gardy byly nepostradatelné. Světová buržoazie ve svých různých plánech tento scénář určitě zohlednila. Kdo předstírá, že naši nepřátelé jsou pitomí? Bohužel pro nás, oni své obecné zájmy znají a často přemýšlejí v třídních intencích. Bylo tedy nutné ponechat Saddáma Husajna u vlády a odložit plány krvavého dobývání, které si chystal Pentagon i OSN.

Za to, že se opovážili povstat se zbraní v ruce a za to, že znemožnili nejrozhodnější frakci světové buržoazie obnovit v Iráku pořádek pod maskou koalice, zaplatili vykořisťování vysokou cenu. Po milionu mrtvých z iránsko-irácké války a dalším milionu mrtvých v důsledku války, leteckých náletů a represí v roce 1991 nebylo pro naše třídní bratry ani příštích 10 let o nic lehčích. Doupe lotrů známé jako OSN rozhodlo o obrovském embargu, které pomalu zabíjelo tisíce dětí. Celkem hřbitovy naplnil další milion mrtvých. Zároveň neustaly ani letecké útoky, jen k nim nyní docházelo pod rouškou humanitární pomoci. Den za dnem embargo sílilo za pomoci angloamerických leteckých sil, které na Irák od roku 1991 svrhly téměř totéž množství bomb jako na Německo za II. světové války. Díky tomu mohl Saddám Husajn se svou klikou posílit svůj vliv na proletariát, neboť ten nemohl sehnat k jídlu nic jiného, než co irácká vláda (s pomocí supů z OSN) distribuovala v podobě přidělů, jelikož černý trh byl pro chudáky příšerně drahý. Hlad se stal děsivou zbraní v ruce buržoazie, která jej používala a zneužívala, aby v tomto regionu zničila a podřídila si naše třídní bratry v boji. Na severu země, kde si kurdští a islamističtí nacionalisté navzájem podávali pomocnou ruku ve snaze rozdrtit proletariát, se s požehnáním OSN, USA a všech přítomných nevládních organizací systematicky organizovala politika spočívající ve výměně zbraní za potraviny. Tato politika postihla každého proletáře, protože jej postavila před dilema, zda se má vzdát své zbraně, aby se najedl, jak mu chytře doporučovali všichni přítomní humanisté a další obránci lidských práv, či zda má tuto zbraň použít, aby se silou zmocnil toho, co on a ostatní proletáři potřebují.

Když za mlčení svých kompliců z masmédií už léta mořili proletáře hladem a bombardovali je, pentagonští stratégové po událostech 11. září 2001 prohlásili, že přišel čas skoncovat s tímto nebezpečným a podvratným problémem. Po Afghánistánu se plánovala nová invaze. Arogance těch, kdo se dnes považují za pány světa, je tak neuvěřitelná, že americký ministr obrany Donald Rumsfeld řekl, že ani ne s desetinou dřívější koalice bude během několika týdnů pochodovat na přehlídce Bagdádem. Vojáci z Pentagonu však byli moudřejší a tak do koalice, která se od roku 1991 poněkud zúžila, vyslali „pouhých“ 200 000 mužů. Co se týče hlavního smyslu této operace – obnovit v oblasti pořádek – všechny buržoazní frakce planety spojily v pozadí tyátru, který spolu se svým partnerem Putinem uspořádal pár Chirac-Schröder, síly s americkým maršálem Bushem. Žádný z vykořisťovatelů v této válce proti proletariátu nechyběl a žádný z těch, kdo tak hlasitě dával najevo svoji opozici vůči tomuto konfliktu, neudělal vůbec nic, aby mu zabránil. Divadélko s touto tzv. opozicí vůči válce samozřejmě Chiracovi nebránilo, aby ve spolupráci s americkými jednotkami nad svým vzdušným prostorem povolil přelety létajících pevností B52, které startovaly z letišť v Británii a shazovaly tuny bomb na města v Iráku, nejraději na dělnické čtvrtě. Mezitím německý stát, který obhajoval pacifistickou politiku, jednoduše zaplatil miliony eur, aby policejní operace vedená angloamerickými jednotkami došla zdárného závěru. Kancléři SPD, Schröderovi, umožnila jakási hra na provazochodce zvítězit spolu se svými ekologickými spojenci ve volbách do legislativy, přičemž se svezl na vlně pacifismu, která v té době zaplavila Evropu, a zároveň se podstatnou měrou podílel na 230 milionech dolarů, které Evropská unie poslala do Iráku pod rouškou humanitární pomoci. Co se Putina týče, obdržel od světového policajta – který dal terorismu ruského státu volnou ruku – povolení rovněž obnovit pořádek v Čechensku, výměnou za jeho diplomatickou a vojenskou podporu druhému vydání války v Zálivu (2). A konečně protiválečné divadélko by nemohlo být úplné bez záběrů nekonečného hlasování v OSN a mediálních vystoupení jejího generálního tajemníka Koffiho Annana, který zároveň zveřejňoval své rezoluce a připravoval invazi do Iráku plánovanou Pentagonem, když pod rouškou humanitární pomoci sbíral přísně tajné informace. Tato špionáž, kterou na místě v rámci pomoci civilnímu obyvatelstvu prováděli přímo agenti OSN a pak ji předávali CIA, dnes není ničím jiným než veřejným tajemstvím.

Tato druhá intervence v Iráku nebyla jen zevšeobecněnou válkou mezi několika navzájem konfrontujícími se kapitalisty s cílem dobýt svět a zničit své nepřátele v konkurenčním boji, který se vymknul z pod kontroly, nýbrž zároveň nesmírně připomínala policejní operace, k nimž každodenně dochází ve městech, jako je Sao Paulo nebo Rio de Janeiro, kde eskadry smrti placené bohatými obchodníky likvidují výrostky a mladé proletáře, kteří jsou označováni za delikventy a tak se usnadňuje jejich zabíjení. Stejně jako oni policisté v Brazílii i armáda USA byla povolána, aby ve větším měřítku obnovila pořádek v oblasti, kde se sociální nestabilita stala příliš důležitým problémem. Za různými přístupy se jasně skrýval tento záměr celosvětového státu a na něm se všechny buržoazní frakce sjednotily. Někteří, jistí si svoji silou, tam chtěli jít i bez tlaku rezolucí OSN, jini dávali přednost tažení pod modrou vlajkou humanitarismu a „lidských práv“, a přitom doufali, že se tak vyhnou vypuknutí gerilové války, která by mohla destabilizovat celou oblast. Tento faktor mohl v případě vítězství invazních jednotek rozhodně společensky destabilizovat celý svět. Z tohoto důvodu Chirac, Schröder, Putin a Annan sice spojili síly s Bushovým štábem, ale přitom tajně doufali, že američtí republikáni půjdou k čertu a příští prezidentské volby v USA z nich zase udělají parlamentní opozici. Konejšili se naději, že prezidentem se stane demokrat, všechno uklidní a zároveň v Iráku nasadí všechny páky, ovšem pod vlajkou OSN. Je zřejmé, že toto téma by si zasloužilo podstatněji rozvinout, to by ovšem přesáhlo záměr našeho krátkého příspěvku.

Faktem je, že tentokrát se vojsko a humanitáři nemýlili. Policejní operace měla zdatné velení, čtyřtýdenní konflikt byl procházkou růžovým sadem i přes nějaké obtíže a asi 55 000 zabitých civilistů, kteří sklouzli do nechutné kolonky „vedlejší škody“. Americké jednotky neváhaly střílet po všem, co se pohnulo. Je zřejmé, že z vysokých míst přicházely rozkazy povzbuzující vojáky, aby prvně stříleli a pak se ptali.

Irácká armáda a její speciální jednotky náhle zmizely z bitevního pole a nechaly tak angloamerickým oddílům otevřenou cestu ke vstupu do Bagdádu. Relativní snadnost, s níž invazní jednotky prošly celou zemí téměř bez incidentu od jihu až na sever, dokazovala jediné: že proletáři v Iráku, mobilizovaní, sešňeřovaní, narvaní do kasáren a vyslaní na frontu, aby obětovali svůj život na oltář vlasti, odmítli umírat. Stejně jako za iránsko-irácké války v osmdesátých letech a za první války v Zálivu proletariát v Iráku šel znovu příkladem svým bratrům na celém světě a odmítnul bojovat ve prospěch svých utiskovatelů. Podle toho, co jsme si o těchto událostech přečetli, nikdo tento obdivuhodný postoj nezdůrazňoval. Přitom nám tento drobný „detail“ říká o momentálním myšlenkovém rozpoložení proletariátu daleko víc než kdejaká analýza. Proto Saddám Husajn prohrál válku a nikoli kvůli zradě, ať už známé nebo domnělé, svých spolupracovníků a spolupachatelů. Jednoduše proto, že kanonenfutter všech válek – proletáři, kteří jsou obvykle tak poslušní – odmítnul bojovat, odmítnul umírat za zájmy, které nebyly jeho. Během několika minut se tak rozpustily celé jednotky a zanechaly u silnic odznaky, uniformy, důstojníky, boty, vozidla a tanky, aby se mohly znovu převléknout do civilních šatů; ale – a to je třeba zdůraznit – pečlivě si ponechali své zbraně. Proletáři tedy dezertovali, ale ozbrojení a vrátili se do svých domovů a čekali, co se bude dít.

Ještě je třeba zdůraznit druhou zajímavou událost, abychom se odpoutali od vojenských, diplomatických a politických epizod rozvíjených médii a pro tuto naši analýzu zcela nezajímavých: hovoříme o způsobu, kterým naši třídní bratři přivítali ty, kdo o sobě prohlašovali, že jsou „osvoboditeli nového Iráku“. Nekonal se žádný obrovský výbuch radosti, jaký západní Evropa zažila při příjezdu angloamerických jednotek po ústupu německých vojsk v roce 1945. Navzdory tomu, co americkým vojákům nalévali do hlav, se „osvoboditelé“ při svém příjezdu setkali jen s velmi malým nadšením. Místní proletáři vítali angloamerické jednotky se značnou podezřívavostí, neboť si ještě velice dobře pamatovali, že ti, kdo je dnes přišli „osvobodit“, desítky let podporovali Saddáma Husajna. Pořád si velmi jasně pamatovali, že v roce 1991 je současní „osvoboditelé“ nejprve povzbuzovali k povstání proti Saddámovi, a pak přerušili svoji ofenzívu, čímž umožnili represivním silám téhož Saddáma, aby je zmasakrovaly. Sotva se invazní jednotky zbavily posledních ohnisek odporu, zaplavily tisíce proletářů ulice, avšak nikoli proto, aby tleskaly „svým osvoboditelům“, nýbrž aby vyrabovaly vše, co více či méně připomínalo nenáviděnou moc strany Ba'as a Saddáma Husajna. A vydědenci tohoto světa po takto skvělém začátku nepřestali. Rabovalo se ve velkém: od prezidentských paláců až po kasárna, přičemž ušetřena nezůstala ani ministerstva a rezidence v buržoazních čtvrtích a dokonce ani mešity. Jedním z důkazů je výzva hojně šířená obskurním „Nejvyšším výborem islámské revoluce“, do něž se přeskupila většina ímámů, a který žádal „se vši pokorou věřící, aby vrátili vše, co bylo ukradeno.“ Ímámové tyto události vysvětlovali jako „chvilkové šílenství“ věřících. Tito prodejci ideologického opia zapomínají, že roku 1991 povstali proletáři z Nadžáfu a Karbaly rovněž vyplenili ony bordely, kterým se říká „svatostánky“. Ukazuje se tak, s jakou ohleduplností se naši třídní bratři chovají k těmto prodavačům falešného ráje. I přestože z dané oblasti prosakuje jen málo informací, lze dnes tvrdit, že jen velice málo vyrabovaných objektů bylo rekonstruováno, což je další důkaz současných limitů nadvlády těchto buržoazních sil – islamistů – nad proletariátem v Iráku.

Okupační jednotky rabování nezabránily, pravděpodobně v naději, že se tak utiší vztek proletářů, a před pleněním zachránily pouze slavné ministerstvo pro ropu a vše, co s ním více či méně souvisí: ropné vrty, ropovody, rafinérie, ropné a nákladní terminály, sklady benzínu, cisterny atd. Frakce seskupená kolem Bushe mladšího dělá ráda špinavou práci, aby posloužila zájmům kapitálu jako celku, ale nezapomíná ani na své bezprostřední zájmy svázané s ropou a zbraněmi, čímž popouzí své konkurenty, kteří Bushovu štábu neopomínají připomínat své vlastní zájmy. Z dialektického hlediska tedy nalézáme neshody uvnitř buržoazie pouze zde – neshody (nadměrně analyzované řadou skupin, které o sobě tvrdí, že se hlásí k sociální revoluci) mezi buržui z Halliburtonu a BP (British Petroleum) a buržui z Total-Elf-Fina, ruskými a čínskými ropnými společnostmi, které před válkou uzavřely dohody o exkluzivních právech na využívání iráckých nerostných zdrojů. Pod rouškou „úcty k soukromému vlastnictví“, pod rouškou „práva lidu“ a dalších právních nesmyslů připomínal Chirac se svými partáky okupačním jednotkám, že nemohou nechat proletáře beztrestně útočit na buržoazii a její majetek. S pomocí samopalu se obnovilo zdání pořádku a tam, kde nestačí samopal, dávají okupační jednotky najevo, kdo je pánem, pomoci děl. Jenže arogance amerických vůdců byla tak velká, že se zbavili prostředků, jejichž prostřednictvím by bývali mohli dostat pod kontrolu situaci, která se z ní vymkla již pár dní po dobytí Bagdádu. Povzbuzen snadným vítězstvím, dal totiž Donald Rumsfeld rozpustit nejen stranu Ba'as a vládu Saddáma Husajna, ale také iráckou armádu a dokonce i policii a to vše v rozporu s míněním všech odborníků na sociální pacifikaci (jako třeba Bernard Kouchner, jenž byl ochotný „podpořit Američany“ a „začít sloužit svobodnému Iráku“). Vyvolal tak obrovský chaos zevšeobecněný rabováním a obsazováním úředních budov stovkami rodin bez živobyť. Deziluze všech, kdo věřili oficiálním projevům okupantů o „novém Iráku“, „konci diktatury“, „demokracii“... byla rozhodně veliká.

Díky svému přesvědčení o snadném vítězství a tak obrovské úderné síle, kterou disponovaly, si americké jednotky v daný moment nedokázaly představit, že by se někdo mohl pokusit dát najevo sebemenší známku odporu. Problémy vyvolané rabováním a chaosem se v Pentagonu považovaly za průvodní jev, s nímž americká armáda skoncuje pomocí své síly a obnoví tak pořádek. Z tohoto důvodu stratégové, kteří rozhodli o invazi, nesestavili žádný plán pro poválečné období. Domnívali se, že po výprasku, který dostane armáda Saddáma Husajna, všichni sklappnou a obnoví se pořádek. Opět se tedy nepočítalo s tím, že proletáři jsou determinováni, aby se sebou nenechali zametat. Během léta téměř všude propukly demonstrace a velice rychle se změnily v nepokoje – jako třeba 10. a 11. srpna 2003 v Basře, kde několik britských vojáků padlo za oběť davu běsnícímu nad tím, že žije pod novým jhem a v bídě, která nepřestává narůstat. Tytéž důvody vedly ke stejným dopadům i jinde. Tisíce proletářů vyšly do ulic Falúdzhy, Ramádí, Mosulu a žádaly okupační síly, ať obnoví dodávky elektřiny, vody, potravin a opraví silnice. Stručně řečeno, vše, co je nutné k přežití v poválečném období. Jedinou odpovědí angloamerických jednotek však bylo zatýkání a rozhánění buřičů automatickými puškami. Tu a tam se někteří chytřejší regionální velitelé pustili do práce na obnově funkčnosti minimální infrastruktury. Okupační jednotky velmi rychle docházejí k poznání, že „za narušování klidu“ uvěznilo přes 10 000 lidí. Jenže k pacifikaci rozzuřených proletářů není žádné opatření dostačující. Od počátku roku 2004 se organizuje stále větší počet nezaměstnaných a demonstrují po celé zemi. A tak o víkend 10. a 11. ledna 2004 demonstrovaly v Amaráhu tisíce proletářů dožadujících se lepších životních podmínek a nakonec svůj pochod změnilo v bouře, přičemž napadly ty, kdo jsou za jejich bídné postavení zodpovědní: radnici a velitelství 1. praporu britské lehké pěchoty. Iráčtí policisté ani angličtí vojáci se nedívali napravo nalevo a začali do davu střílet – ví se, že bylo zabito minimálně 6 lidí a desítky dalších byly zraněny.

Přestože podle oficiální linie „nového Iráku“ všechny pohromy, které Iráčany postihují, způsobila hrabivost Saddámového režimu, realita, kterou proletariát dennodenně prožívá, je dnes horší než za Saddáma. Často dochází potraviny, a to i navzdory nesmírnému přílivu zboží, které se po opětovném otevření hranic obchodu prodává na chodnících velkých měst. Není práce a nejsou tudíž ani mzdy, čímž se ještě zhoršuje bída, s níž se velká část obyvatelstva potýká již několik desetiletí. Podle oficiálních údajů se v současnosti nezaměstnanost blíží 70% aktivního obyvatelstva. Rozpuštění armády ještě více urychlilo proces ožebračování a tisíce rodin tak postihla ztráta mezd. A to ani nemluvě o tom, že další a další proletáři jsou hnáni do nezaměstnanosti a bídy v důsledku zničené infrastruktury a likvidace znárodněných podniků/privatizace. Není tedy divu, jestliže někteří proletáři povstanou se zbraní v ruce proti angloamerickým jednotkám a zahájí gerilovou válku nebo dokonce sociální vyvlastňování ve velkém, aby přežili. Všude začalo docházet k sabotážím na ropovodech, k útokům na konvoje a jejich rabování, pumovým útokům proti hlídkujícím americkým vojákům a proti rafinériím, což zpětně vyvolávalo odvetná opatření, která jsou často nevybíravá a americké i jiné okupační síly je provádějí stále násilněji a arogantněji. To pak zase vyvolává nespokojenost a čím dále tím všeobecnější odmítání okupačních jednotek. Že se místní proletáři odmítají poslušně podrobit ukazují jejich terče. Krátce se na ně podívejme, ať můžeme lépe porozumět tomu, co se v Iráku skutečně děje.

Každý den se objeví informace, že nějaký americký voják šlápl na minu nebo byl zastřelen ze zálohy. Totéž se týká místních policistů „nového Iráku“, jejichž budovy jsou častými terči, a to hlavně v dny, kdy se dávají výplaty, neboť se tam všichni shromáždí. Účel těchto akcí je zcela pochopitelný a to platí také pro další útoky, které se v současnosti vedou proti všemu, co víceméně představuje snahu přimět proletáře této oblasti k poslušnosti. Vzpomeňme si na jeden z prvních útoků proti jordánské ambasádě, k němuž došlo 7. srpna 2003. Teprve později – během měsíce října – se nám dostalo upozornění, že jordánskému státu byla při mezinárodní dělbě práce na obnově pořádku v této oblasti přidělena nevděčná úloha dodat po ani ne osmi týdenním výcviku 30 000 policistů, s čímž mu diskrétně pomáhá francouzská a německá tajná služba. Není tedy divu, že se daná budova stala terčem pumového útoku. 19. srpna se terčem stalo sídlo OSN, přičemž zahynul její šéf v Iráku Sergio Vieira de Mello a také většina jeho spolupracovníků. Netřeba připomínat, že proletáři tuto světovou instituci nenávidí, protože léta organizovala jejich hladovění a v současnosti se všemi silami účastní obnovy pořádku v Iráku. O deset dní později, 29. srpna, přišla řada na vůdce Nejvyšší rady islámské revoluce v Iráku, ajatolláha Al Hakima, jenž byl zavražděn při atentátu v Nadžáfu. 2. září došlo k novému atentátu proti policejnímu ústředí v Bagdádu, při němž byla poškozena kancelář jeho šéfa Hassana Alího. Poté, co jej USA 2. září jmenovaly členem irácké prozatímní správy, je 20. září zavražděn Akita Al Hašimi, velice známý básník, který na ministerstvu zahraničí Saddáma Husajna spolupracoval s Tárikem Azízem. 18. září proběhl další útok na největší rafinérii v zemi, Bajdži, čímž se export ropy zpozdil o několik dní. 23. září se odehrál nový útok na sídlo OSN, v němž navzdory prohlášení Koffiho Annana, že jeho lidé po prvním atentátu odjíždějí ze země, stále zůstávalo více než 4000 úředníků – povětšinou iráckého původu – aby pokračovali ve své špinavé pacifikační práci. 10. října vražda Josého Antonia Bernala, štábního seržanta španělského letectva, jenž byl ve skutečnosti agentem španělské výzvědné služby (CNI). Sedm dalších zpravodajských agentů bude zabito o několik týdnů později, 29. listopadu, což Aznarovu vládu donutí uzavřít své velvyslanectví a repatriovat veškeré civilisty a diplomaty, kteří rovněž pracovali na pacifikaci země. 12. října vybuchla bomba v autě před bagdánským hotelem, kde bydlí hlavně příslušníci CIA, členové irácké prozatímní vlády, ale také všichni američtí byznysmeni, kteří tam přijíždějí „trochu podnikat“ za cenu bídy našich třídních bratrů. Když Pentagon chtěl povolat tureckou armádu, aby přišla do Iráku potlačit vzpouru, vybuchla před tureckou ambasádou bomba v automobilu. 27. října

unikl smrti Paul Wolfowitz, po Donaldovi Rumsfeldovi muž číslo dvě v Pentagonu. Na fasádu hotelu Al Rašid, kde bydlel, dopadlo několik raket. 3. listopadu otrásly velitelstvím americké armády v Bagdádu tři exploze. 12. listopadu výbuch bomby před soudem v Rassafě, východně od Bagdádu. Od té doby bylo zavražděno několik soudců. 21. listopadu raketový útok na ministerstvo pro ropu a na hotel Sheraton, kde byl vážně zraněn americký civilista (3) pracující pro Halliburton. V prosinci jsme se dozvěděli, že Paul Bremer, osoba řídící pacifikaci irácké společnosti, doposud unikl dvěma atentátům. A v pátek 19. prosince přišla řada na Alího Al-Zalímiho – vysokého představitele strany Ba'as zodpovědného za potlačení povstání v roce 1991 – kterého v Nadžáfu zlynčovali demonstranté (4).

Tento seznam bychom mohli prodlužovat až donekonečna, ale nic by se tím nezměnilo na tom, co jsme již řekli výše: terčem se systematicky stává celý aparát, služby, orgány, místní představitelé světového státu. Akty ozbrojeného odporu nejsou ani zdaleka neselektivní, naopak jsou logické, pokud si dáme tu práci a zbavíme se stereotypů a ideologického vymýváním mozků, které nám buržoazie předkládá jako jediné vysvětlení událostí v Iráku. Výběrem terčů i dennodenní gerilovou válkou vedenou proti okupačním silám se vine nit snahy proletariátu bojovat a organizovat se proti všem buržoazním frakcím, které se rozhodly obnovit v oblasti kapitalistický pořádek a bezpečnost. Můžeme tuto nit rozpoznat, i když je stále strašně obtížné zhodnotit míru autonomie naší třídy na buržoazních silách, které se snaží kontrolovat její vztek, vztek naší třídy na vše, co více či méně představuje světový stát. Sabotáže, pumové útoky, demonstrace, obsazování a stávkové akce nejsou dílem islamistů nebo panarabských nacionalistů. Takovýto výklad by byl příliš snadný a byl by v souladu s panujícím diskursem, který chce naše myšlení polapit do mantinelů boje mezi „hodnými a zlými“, mezi „těmi dobrými a špatnými“ – tak trochu jako ve westernu – a znovu tak odstranit smrtelný rozpor kapitalismu: proletariát.

My máme ale lepší příklad rozporu, který prožívá proletariát. Udál se v malém městě Duluja severně od Bagdádu, tedy ve slavném „sunnitském trojúhelníku“. Od března 2003, kdy obsadili město, musí Američané pravidelně čelit střelbě na své vojáky a konvoje. V odpověď se rozhodli vykácet několik tisíc prastarých palem táhnoucích se kolem silnic v daném regionu. Povídá se, že za útoky stojí jakási záhadná ba'asistická organizace. Tedy alespoň podle arabských novin, zatímco izraelský list Ha'aretz má jiné vysvětlení tajemných útoků: jsou prý dílem „mladých lidí, kteří nemají co dělat“ a tak za 1000 nebo 1500 dolarů od islamistických organizací organizují útoky proti americkým jednotkám. List dokonce citoval jednoho z oněch výrostků: „Je to ten nejlepší způsob jak si dnes v Iráku vydělat na živobytí.“ Asi nebude náhodou, že od doby, co okupační jednotky kvůli boji s povstalci vykácely palmy, čímž ovšem připravily o živobytí desítky zemědělských dělníků, útoky proti americkým vojákům neopadly, nýbrž naopak narostly.

V nadcházejících měsících se vše vyjasní. Budou proletáři, kteří jsou velmi zásadně proti všem světovým frakcím kapitalismu, dost silní, aby nepropadli radikálnímu islamismu nebo panarabství, které se s dopadením Saddáma Husajna (neděle 14. prosince) zdá být na postupu? Budou naši bratři v Iráku dost silní, aby nezabředli do národně osvobozené lidové války? Odpověď nezávisí pouze na místním proletariátu, který – zůstane-li ve svém boji tak dramaticky izolován – jen těžko nepadne do náručí té či oné buržoazní frakci, která se snaží naši třídu naverbovat pod svůj prapor jako potravu pro děla. Bude záviset na poměru sil mezi proletariátem a buržoazií na co nejglobálnější rovině, na celosvětové rovině, a zejména v rodných zemích okupačních jednotek. A zde musíme konstatovat skutečnost, že tento poměr pro nás bohužel není příznivý, i když tu a tam zavane čerstvý vítr z Bolívie, Peru atd. Je povinností našich třídních bratrů na celém světě a konkrétněji v USA, Anglii, Polsku,

Španělsku, Itálii... reagovat, neumdlévat, organizovat se, odmítat sloužit jako potrava pro děla a změnit tuto válku v sociální válku proti své vlastní buržoazii.

V centrech mezinárodní represe se však nic významného neděje. Ve Spojených státech proletariát upadnul do hlubokého vlastenectví, které lze zhustit do slavného hesla „podporujme naše chlapce“. Ti „nejkritičtější“ je pak jako ovce doplňují voláním po připitomělem pacifismu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že na západním pobřeží Spojených států se hned na začátku války vynořilo několik zajímavých reakcí, které šly proti proudu. Během demonstrací někteří proletáři mávali transparentem, který hlásal, „Naše vojáky podpoříme, až budou střilet vlastní důstojníky,“ a střefoval se tak do oficiálního hesla vlády, které vyzývalo: „Podporujme naše vojáky.“

I když nám ale pozměnění oficiálního sloganu připadá sympatické a ukazuje nám cestu, kterou se má proletariát ve svém boji vydat, musíme rovněž přiznat, že tento postoj důrazně vyjadřující celoživotní pozici naší třídy – tj. revoluční defetismus – zůstává bohužel děsivě izolován v bažině, kde převládá pacifismus spolu s tím nejtupějším zbožňováním třetího světa. Dokonce ani sdružení rodičů amerických vojáků, která stojí v čele boje proti irácké válce, nespolehlá na přímou akci proti armádě, která jejich děti posílá „rozdrtit Araby“, ale na to, že pokud se v posledních prezidentských volbách dostane k moci Demokratická strana, tak „nám přivede naše děti zpátky domů“. Uvnitř armády USA sice neustále sílí rozpor mezi ideologickým pojetím profese vojáka a prozaickou realitou, v níž voják není ničím jiným než policajtem, s nímž šibují po světě, aby potlačoval nuzáky stejného sociálního původu, jako je on, avšak jen málokdo se na úlohu žoldáka vykašle.

Těch 1500 vojáků, kteří dezertovali nebo odmítli jít zabíjet do Iráku, nemůže být jazýčkem na vahách, který změní poměr v náš prospěch. Vzpomeňme si, že v době války ve Vietnamu jich podle oficiálních údajů bylo 200 000! Na faktu, že proletariát této země je dnes ve vztahu k vlastní buržoazii katastrofálně submisivní, nezmění nic ani odvážná prohlášení některých dezertérů, kteří – uprostřed vlastenecké hysterie nastolené v USA po útocích z 11. září – dávají velice jasně najevo, že odmítají zabíjet civilisty. Totéž platí i pro ostatní státy, které do Iráku vysílají vojáky a doposud při tom nenarážejí na žádnou skutečnou opozici.

Můžeme si ale být jistí, že krvavá okupace Iráku ani zdaleka nekončí. Americké i spojenecké jednotky tam budou muset ještě dlouho zůstat a tahle šlamastyka, která začíná připomínat Vietnam, určitě Pentagon přinutí vysílat pořád další vojáky, kteří by čelili rostoucímu počtu útoků (5).

„Nemáme jak zhodnotit, jestli ve světové bitvě proti terorismu vítězíme nebo prohráváme. Mám dojem, že jsme dnes nedosáhli rozhodnějšího pokroku,“ napsal 14. listopadu 2003 Donald Rumsfeld ve svém memorandu určenému Kongresu USA.

Od počátku konfliktu bylo naposledy napočítáno 1200 mrtvých, a to nemluvě o účastnících tajných misí (špionážních), kteří jsou nenápadně pohřbíváni v poušti (před nedávnem bylo objeveno několik takových hrobů). Raněných je přes 15 000, i přestože většina vojáků nosí kevlarovou ochranu a ihned se jich ujímají specializované týmy. To znamená, že každý den je raněno více než deset vojáků, z toho většina vážně. Jak poznamenaly americké neokonzervativní noviny *The New Republic*: „Média vždy považovala za nejspolehlivější měřítko vývoje situace na bojišti počet padlých v boji, ale co se administrativy týče, ta váhá prozradit plný počet raněných.“

Od Vietnamu se Armáda USA doposud nemusela vyrovnávat s tak vysokým počtem raněných. Těla se posílají domů v noci v nákladních letadlech, aby unikla televizním kamerám a nedemoralizovala jednotky, které zůstávají doma. Den za dnem mezi odvedenými vojáky roste počet sebevražd, ačkoli tato čísla se nezveřejňují, a v září 2003 dosáhl počet vojáků, kteří byli oficiálně posláni domů kvůli „problémům s duševním zdravím“ (vojáci, jejichž emoce postupně vzkypěly), 478. Nezapomínejme rovněž, že se počet útoků proti vojákům prosazujícím právo a pořádek blíží 70 až 75 za den a že většina vojáků v Iráku slouží již téměř dva roky. Je to už příliš dlouhá doba a začíná popouzet vojáky, kteří „už nechápou, jaký má jejich přítomnost v Iráku smysl“. Přidejme neschopnost Pentagonu vystřídat je – způsobenou nedostatkem vojáků – a dostaneme koktejl, jenž je pro buržoazní frakci, která se pasovala na světového policajta, stále výbušnější.

Máme v tom všem spatřovat předzvěst možného rozpadu národní jednoty, rozpadu její povahou podobného tomu, k němuž došlo před 40 lety za války ve Vietnamu, kdy se v americké společnosti objevily obrovské trhliny? Měl-li mít tehdy voják naději, že se vyhne škaredému zranění nebo zabití, musel se všemi prostředky stavět proti nasazení do války. A jako v dětské hře bylo tímto prostředkem vyhýbání se jakékoli konfrontaci s nepřítelem. Vojáci, kteří byli proti válce, vyvolali praktikováním „fraggingu“, což znamená „zabití důstojníka granátem“, mezi svými důstojníky takovou hrůzu, že se již neodvažovali posílat je na bojiště a tak ztráceli kontrolu nad svými jednotkami. V roce 1970 Pentagon zveřejnil, že počet dezertérů dosáhl 65 643, což je, řekněme, ekvivalent 4 pěchotních divizí! Dalším zajímavým údajem je existence více než 300 tajných protiválečných novin, které vydávali přímo sami vojáci a které značně přispěly k prolomení jejich izolace a zevšeobecnění opozice vůči válce. Dennodenní demonstrace v USA, sabotáže, stávky a okupace budov skutečně zabránily pokračování války. A tak začátkem sedmdesátých let musela americká vláda zabrzdit svoji angažovanost ve Vietnamu a kousek po kousku své jednotky stáhnout. Na tuto významná fakta o děsivé noční můře, kterou si tehdy buržoazie prožila, sice nezapomínáme, ale chápeme, že mezi oním obdobím boje a námi dnes je obrovská propast. Rovněž však dokážeme ukázat jediný způsob, kterým lze s těmito jatkami skoncovat.

Náš závěr může být pouze prozatímní. Na těchto několika málo řádcích jsme se snažili zachytit události, které se odehrávají před našima očima, a zároveň upustit od novinářských kategorií, které rozhodně nedokážou pojmut spletitou realitu dění v Iráku. Hovořit dál o šíitech, sunnitech, Kurdech, ba?asistech, islamistech, o tom či onom kmeni, takovém či makovém klanu, znamená zahlazovat zásadní rozpor, který kapitál nutí, aby obnovil pořádek v oblasti po několik desítek let rozbourané bojovným proletariátem, který se zatím odmítá podřídit diktatuře ekonomie. Můžeme pouze opakovat výzvu našim přátelům, čtenářům a všem soudruhům, aby boj, který vedou naši třídní bratři v Iráku, považovali za svůj vlastní. Jejich izolaci budeme moci prolomit pouze tehdy, pokud zevšeobecníme naše boje proti své vlastní buržoazii tam, kde žijeme, a pokud zaujmeme tvrdou linii ohledně našeho programu a našich třídních cílů. Touto společností, jejímž jediným projektem je vršit hory koster, může významněji otřást jedině revoluční defétismus a jedině on může vést k rozhodujícím odmítnutím směřujícím k jejímu násilnému zničení.

PRYČ SE SVĚTOVÝM STÁTEM KAPITÁLU!

PRYČ S JEHO VÁLKOU!

AŽ ŽIJE SOCIÁLNÍ REVOLUCE!

Překlad do češtiny: začátek roku 2005

Poznámky

1. Cynismus buržoazie nezná mezí a shoduje se se stavem její hniloby. Zatímco ještě včera tyto chemické nálety, které přinesly tisíce mrtvých, prakticky organizovaly, podporovaly a financovaly všechny frakce buržoazie (a na prvním místě německý stát, který dodával plyn a francouzský stát, který dodával letadla), dnes tytéž státy nálety odsuzují a odmítají jako „přehmaty“, kterých se jako jednotlivec dopustil Saddám Husajn se svým nohsledem Alím, přezdívaným „chemický“.

2. Rovněž je třeba zdůraznit, že s invazí pomáhalo i Rusko, které Pentagonu poskytlo plány iráckých vojenských zařízení, ale také taktiky, kterou by irácká armáda mohla použít, jelikož vládní činitelé bývalého SSSR pomáhali armádu této země vybudovat a vycvičit.

3. Je třeba zdůraznit, že kdykoli se v souvislosti s okupačními silami hovoří o civilistech, zatajuje se přímo represivní funkce mnoha z těchto žoldáků, kteří jsou verbováni, aby pomáhali s okupací. Sama okupační armáda si k dosažení svých cílů najímá soukromé firmy, které okupačním silám dodávají strážce specializované na výslechy (tj. mučení), tělesné strážce a kromě toho je jasné, že různé neoficiální policejní sbory (tj. eskadry smrti) používají tak jako všude jinde ve světě „civilní“ maskování.

4. Tento článek poprvé vyšel v naší francouzské centrální revue (únor 2004). Od té doby až do uveřejnění tohoto textu ve španělštině (září 2004) se situace okupačních sil nepřestala zhoršovat. Útoky, demonstrace, rabování a obsazování budov se rozšířily co do masovosti i geograficky. V současnosti se odpor šíří všemi iráckými regiony. Ti, kdo více či méně představují světový stát a kdo chtějí nastolit kapitalistický společenský řád, nejsou v této zemi nikde v bezpečí – okupační jednotky, místní vojáci i všemožní žoldáci, kurdští nacionalisté i iráčtí politici, včetně vysokých pohlavárů „Nového nezávislého Iráku“, laikové či příslušníci náboženské hierarchie, všichni vědí, že mohou být kdykoli zlikvidováni.

5. Samozřejmě nelze vyloučit, že Pentagon sám a americký stát obecně – spolu s mnoha dalšími – ve střednědobé perspektivě očekává sestavování mezinárodnější represivní síly, jíž by ty státy, které byly proti válce, poskytovaly lepší pacifistickou masku a tudíž i větší humanitární legitimitu a které by se dostávalo podpory OSN.

Internacionalistická Komunistická Skupina (IKS)